

Arrest

nr. 182 039 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Baro (district Rodat, provincie Nangarhar). U bent een Pashtoun van etnische origine. U ging twaalf jaar naar school en maakte uw middelbaar onderwijs af. Nadien werkte u net als uw broer J.(...) op het land van uw familie. Uw vader overleed vijf jaar geleden. U bent gehuwd. Uw vrouw woont met uw moeder en uw neefje Abasin in het huis in Baro.

Op 11 saur 1391 (30 april 2012) ging u aan het werk bij het Amerikaanse bedrijf Dyncorp. U werkte in een trainingsbasis van de Afghaanse politie. U was er schoonmaker. U ging elke dag naar huis. U was

al even in dienst toen de Taliban op 16 djedi 1391 (5 januari 2013) een dreigbrief bij u thuis achterlieten. Men vroeg u uw activiteiten voor DynCorp te staken. U nam dit schrijven niet ernstig en deed verder met uw werk. Twee maanden later, omstreeks 10 hoet 1391 (28 februari 2013) ontving u een twee dreigbrief van de Taliban. Dit weerhield u er niet van om uw activiteiten voor DynCorp voort te zetten. Ongeveer een week na ontvangst van deze tweede brief was u op uw motorfiets op weg van de basis naar huis toen u door twee personen beschoten werd. U gaf flink gas en geraakte ongedeerd thuis. U realiseerde zich dat u niet langer veilig was en verhuisde naar Jalalabad, waar u een kamer betrok boven de apotheek van de man van uw zus. Ondanks dit schietincident ging u in de maanden die volgden gewoon verder poetsen in de trainingsbasis. Op 10 saur 1392 (30 april 2013) verviel uw contract bij DynCorp. Net die dag zijn de Taliban naar Baro gekomen en hebben er uw broer Jowhar vermoord. U stelt dat zij dit deden omdat u voor de buitenlanders werkzaam was. Omdat ook uw leven in gevaar was, werd uw vertrek uit Afghanistan geregeld.

Twee weken na de dood van uw broer heeft u Afghanistan verlaten. U nam het vliegtuig naar Iran, van waaruit u over land verder reisde naar Turkije. U bleef enkele jaren in Sivirli nabij Istanbul. Toen u inzag dat de situatie in uw thuisland er niet beter op werd, achtte u het beter verder te reizen. Via Bulgarije en een u voorts onbekende reisweg bent u naar België gekomen. Op 15 juli 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u omwille van uw samenwerking met de buitenlanders door de Taliban werd vervolgd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaanse identiteitsdocument (taskara), een certificaat dat aantoonde dat u uw middelbaar onderwijs afmaakte, een badge van DynCorp, een bankkaart, drie appreciatiebrieven waarin wordt bevestigd dat u voor DynCorp werkte, drie attesten die aantonen dat u opleidingen volgde, foto's die uw activiteiten voor dit bedrijf staven, de twee dreigbrieven die u ontving, twee usb-sticks met daarop nog meer foto's en filmpjes die uw activiteiten voor DynCorp aantonen en een enveloppe waarin de bewijsstukken verstuurd werden.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u omwille van uw werk voor DynCorp door de Taliban zou zijn geveiseerd.

Zo is het weinig geloofwaardig dat u tot drie keer toe zou zijn bedreigd maar dat u er desondanks voor opteerde uw werkzaamheden toch verder te zetten. Na acht maanden zou u een eerste dreigbrief hebben ontvangen maar u verklaart dat u deze niet ernstig nam (CGVS, p.8). U argumenteert dat een onbekende misschien jaloers was en wou dat u uw activiteiten staakte. Dit lijkt evenwel geen afdoende verklaring. Dat u ook na de tweede dreigbrief de waarschuwingen van de Taliban in de wind zou hebben geslagen en zou zijn blijven werken, komt nog minder aannemelijk over, te meer u zelf aangeeft dat niet alleen u maar ook uw familie bedreigd werd (CGVS, p.17). Dat u, rekening houdend met de Afghaanse context, een dreigbrief van de Taliban niet ernstig neemt, is weinig geloofwaardig. U beweert verder dat u op weg naar huis door twee mannen van de Taliban beschoten werd (CGVS, p.9). Dat u ongeschonden uit deze aanslag kwam, is merkwaardig. Nog merkwaardiger is dat de Taliban op die manier zouden te werk gaan en u zouden opwachten langs de drukke weg tussen Jalalabad en Torkham. Mochten de Taliban u werkelijk willen ombrengen of u rekruteren voor hun gewapende strijd, dan zou eerder kunnen worden verwacht dat zij u bij u thuis in Baro opzoeken. Geheel ongeloofwaardig wordt het als u voorts beweert dat u zich daags na dit schietincident in Jalalabad ging vestigen maar gewoon verder ging met uw werk voor DynCorp. Gezien de bedreigingen die ook aan het adres van uw familie zouden zijn geuit, lijkt het uitgesloten dat iemand in dergelijke situatie aldus zou handelen. Het is niet geloofwaardig dat iemand het leven van zichzelf en van zijn familie blijvend in gevaar zou brengen voor het loon van een schoonmaker, te meer mag worden verondersteld dat uw familie zeker niet onvermogen is, getuige het feit dat er 8000 USD werd betaald voor uw reis naar Europa en u het eerste deel van uw reis met het vliegtuig kon afleggen.

Verder dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat er in de twee of drie maanden die u in Jalalabad zou hebben doorgebracht (CGVS, p.3), geen verdere bedreigingen meer zouden zijn

geweest. Pas op 30 april 2013 zouden de Taliban dan naar jullie huis in Baro gekomen zijn om er uw broer J.(...) om het leven te brengen. Dat de komst van de Taliban met het einde van uw contract zou zijn samengevallen, is overigens wel heel toevallig. Zelfs het afscheidsfeest, "met eten en zo", heeft u nog meegemaakt (CGVS, p.4). Het is merkwaardig dat uit de foto's en de filmpjes op de USB-stick blijkt dat u, die toen al verschillende keren zou zijn bedreigd, tijdens dat feest poseert met buitenlanders, danst met uw collega's en een bijzonder zorgeloze indruk maakt. Dat u schijnbaar een erg goede band had met uw collega's, doet ook vragen rijzen bij uw verklaring als zou u uw werkgever en uw collega's op geen enkel moment op de hoogte hebben gebracht van uw zagezegde problemen met de Taliban (CGVS, p.6). Het kan aangenomen worden u, indien u werkelijk te maken kreeg met bedreigingen van de Taliban, uw collega's hierover zou inlichten.

Ook het vervolg van uw relaas roept vragen op. U zegt dat u Afghanistan bijna drie jaar geleden verlaten heeft. Echter, gevraagd of de Taliban uw familie verder nog hebben benaderd, blijkt dit niet het geval (CGVS, p.3). Het is opmerkelijk dat zij u eerst dusdanig zouden willen treffen om vervolgens blijkbaar niets meer van zich te laten horen.

Gezien u de door u aangehaalde vervolgingsfeiten onvoldoende geloofwaardig heeft gemaakt, vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Wat betreft uw tewerkstelling als schoonmaker in dienst van het bedrijf DynCorp, dient opgemerkt dat uw werkzaamheden op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zo dient te worden gewezen op het lage profiel van de functie die u zou hebben bekleed. U stelt dat u louter moest schoonmaken en er voor zorgen dat onder meer de gymzaal, de vergaderruimte en de tafels proper waren (CGVS, p.6). In de wetenschap dat duizenden Afghanen werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in dergelijke positie zouden viseren en met de dood bedreigen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de Taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit hebben om 'low level collaborators' te vervolgen in gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de Taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Het loutere feit dat u in functie was bij DynCorp volstaat daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

De door u neergelegde documenten veranderen de appreciatie van het CGVS niet. De taskara, het schoolcertificaat en de bankkaart bevestigen uw identiteit. Deze beslissing stelt uw identiteit evenwel niet ter discussie. De badge en de certificaten van DynCorp, alsook de foto's en video, tonen aan dat u voor dit bedrijf heeft gewerkt. Dat u omwille van deze activiteiten problemen met de Taliban zou hebben ondervonden, wordt hierdoor niet aangetoond. Geen van de door DynCorp opgemaakte certificaten maakt melding van dergelijke zaken. De dreigbrieven van de Taliban kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Overigens kan nog worden gewezen op het feit dat de hoofding van de brieven (het embleem van de Taliban) duidelijk gekopieerd blijkt en dat beide brieven, hoewel u de tweede pas twee maanden na de eerste brief ontvangen zou hebben, wel bijzonder eenvormig zijn opgemaakt. Overigens geeft de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie aan dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige wijze kunnen worden verkregen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat

deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen

die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielsezoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U bent twaalf jaar naar school gegaan, wat een naar Afghaanse maatstaven bovengemiddelde opleiding inhoudt. Uit uw verklaringen is gebleken dat u na uw studies al enige werkervaring heeft opgedaan, dit als schoonmaker in dienst van een internationaal bedrijf. Jalalabad is u ook niet onbekend. Het is de hoofdstad van uw provincie. Uw schoonbroer Nisar Ahmad heeft er een apotheek en behalve hij kent u, zo blijkt althans uit uw Facebookprofiel, nog diverse andere mensen in Jalalabad. U stelt dat dit dorpeelingen zijn die in de afgelopen jaren mogelijks naar de stad zijn verhuisd (CGVS, p.13). Ook uw schoonbroer Jahanzeb blijkt volgens de enveloppe waarmee hij een aantal documenten stuurde, in Jalalabad te wonen. Voorts moet uit uw relaas blijken dat u voor uw vertrek uit Afghanistan een tijdlang in Jalalabad verbleven heeft. U zou onderdak gevonden hebben in een kamer boven de apotheek van uw schoonbroer. Verder kan worden opgemerkt dat de vaststelling dat u twaalf jaar naar school kon gaan en dat u het zich kon veroorloven om het vliegtuig naar Iran te nemen, doet vermoeden dat uw familie niet onvermogen is.

In combinatie met uw opleidingsniveau, uw werkervaring en het feit dat u enigszins met de stad Jalalabad vertrouwd lijkt, toont dit aan dat Jalalabad in uw geval als een redelijk vestigingsalternatief kan worden beschouwd.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente

en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvragen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u omwille van uw werk voor DynCorp door de Taliban zou zijn geveiseerd.

Zo is het weinig geloofwaardig dat u tot drie keer toe zou zijn bedreigd maar dat u er desondanks voor opteerde uw werkzaamheden toch verder te zetten. Na acht maanden zou u een eerste dreigbrief hebben ontvangen maar u verklaart dat u deze niet ernstig nam (CGVS, p.8). U argumenteert dat een onbekende misschien jaloers was en wou dat u uw activiteiten staakte. Dit lijkt evenwel geen afdoende verklaring. Dat u ook na de tweede dreigbrief de waarschuwingen van de Taliban in de wind zou hebben geslagen en zou zijn blijven werken, komt nog minder aannemelijk over, te meer u zelf aangeeft dat niet alleen u maar ook uw familie bedreigd werd (CGVS, p.17). Dat u, rekening houdend met de Afghaanse context, een dreigbrief van de Taliban niet ernstig neemt, is weinig geloofwaardig. U beweert verder dat u op weg naar huis door twee mannen van de Taliban beschoten werd (CGVS, p.9). Dat u ongeschonden uit deze aanslag kwam, is merkwaardig. Nog merkwaardiger is dat de Taliban op die manier zouden te werk gaan en u zouden opwachten langs de (...) weg (...). Mochten de Taliban u werkelijk willen ombrengen of u rekruteren voor hun gewapende strijd, dan zou eerder kunnen worden verwacht dat zij u bij u thuis in Baro opzoeken. Geheel ongeloofwaardig wordt het als u voorts beweert dat u zich daags na dit schietincident in Jalalabad ging vestigen maar gewoon verder ging met uw werk voor DynCorp. Gezien de bedreigingen die ook aan het adres van uw familie zouden zijn geuit, lijkt het uitgesloten dat iemand in dergelijke situatie aldus zou handelen. Het is niet geloofwaardig dat iemand het leven van zichzelf en van zijn familie blijvend in gevaar zou brengen voor het loon van een schoonmaker, te meer mag worden verondersteld dat uw familie zeker niet onvermogen is, getuige het feit dat er 8000 USD werd betaald voor uw reis naar Europa en u het eerste deel van uw reis met het vliegtuig kon afleggen.

Verder dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat er in de twee of drie maanden die u in Jalalabad zou hebben doorgebracht (CGVS, p.3), geen verdere bedreigingen meer zouden zijn geweest. Pas op 30 april 2013 zouden de Taliban dan naar jullie huis in Baro gekomen zijn om er uw broer J.(...) om het leven te brengen. Dat de komst van de Taliban met het einde van uw contract zou zijn samengevallen, is overigens wel heel toevallig. Zelfs het afscheidsfeest, “met eten en zo”, heeft u nog meegemaakt (CGVS, p.4). Het is merkwaardig dat uit de foto's en de filmpjes op de USB-stick blijkt dat u, die toen al verschillende keren zou zijn bedreigd, tijdens dat feest poseert met buitenlanders, danst met uw collega's en een bijzonder zorgeloze indruk maakt. Dat u schijnbaar een erg goede band had met uw collega's, doet ook vragen rijzen bij uw verklaring als zou u uw werkgever en uw collega's op geen enkel moment op de hoogte hebben gebracht van uw zagezegde problemen met de Taliban (CGVS, p.6). Het kan aangenomen worden u, indien u werkelijk te maken kreeg met bedreigingen van de Taliban, uw collega's hierover zou inlichten.

Ook het vervolg van uw aanvraag roept vragen op. U zegt dat u Afghanistan bijna drie jaar geleden verlaten heeft. Echter, gevraagd of de Taliban uw familie verder nog hebben benaderd, blijkt dit niet het geval (CGVS, p.3). Het is opmerkelijk dat zij u eerst dusdanig zouden willen treffen om vervolgens blijkbaar niets meer van zich te laten horen.

Gezien u de door u aangehaalde vervolgingsfeiten onvoldoende geloofwaardig heeft gemaakt, vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Wat betreft uw tewerkstelling als schoonmaker in dienst van het bedrijf DynCorp, dient opgemerkt dat uw werkzaamheden op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zo dient te worden gewezen op het lage profiel van de functie die u zou hebben bekleed. U stelt dat u louter moest schoonmaken en er voor zorgen dat onder meer de gymzaal, de vergaderkamer en de tafels proper waren (CGVS, p.6). In de wetenschap dat duizenden Afghanen werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in dergelijke positie

zouden viseren en met de dood bedreigen. Uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, blijkt bovendien dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de Taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit hebben om 'low level collaborators' te vervolgen in gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) geviseerd zouden worden door de Taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Het loutere feit dat u in functie was bij DynCorp volstaat daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

De door u neergelegde documenten veranderen de appreciatie van het CGVS niet. De taskara, het schoolcertificaat en de bankkaart bevestigen uw identiteit. Deze beslissing stelt uw identiteit evenwel niet ter discussie. De badge en de certificaten van DynCorp, alsook de foto's en video, tonen aan dat u voor dit bedrijf heeft gewerkt. Dat u omwille van deze activiteiten problemen met de Taliban zou hebben ondervonden, wordt hierdoor niet aangetoond. Geen van de door DynCorp opgemaakte certificaten maakt melding van dergelijke zaken. De dreigbrieven van de Taliban kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Overigens kan nog worden gewezen op het feit dat de hoofding van de brieven (het embleem van de Taliban) duidelijk gekopieerd blijkt en dat beide brieven, hoewel u de tweede pas twee maanden na de eerste brief ontvangen zou hebben, wel bijzonder eenvormig zijn opgemaakt. Overigens geeft de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie aan dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige wijze kunnen worden verkregen.”

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden allen steun in het administratieve dossier en worden door de Raad overgenomen.

Wat betreft de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker tot drie keer toe zou zijn bedreigd maar dat hij er desondanks voor opteerde zijn werkzaamheden toch verder te zetten, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verklaringen ter zake slechts herhaalt. Hiermee weerlegt hij de voormelde concrete motieven niet. De Raad acht het evenmin aannemelijk dat verzoeker de eerste dreigbrief niet ernstig nam. Het argument dat een onbekende misschien jaloers was is in de huidige Afghaanse context dan ook niet aannemelijk. In dit opzicht is de stelling dat hij liever wilde blijven werken dan samen te werken met de taliban evenmin een afdoende verklaring. Dat hij geloofde dat zijn problemen zouden ophouden wanneer hij naar de stad zou verhuizen, is niet aannemelijk gezien de bedreigingen ook aan het adres van zijn familie zouden zijn geuit. Verzoekers handelswijze is dan ook geenszins aannemelijk te noemen.

Dat verzoeker beschoten werd, maar ongedeerd wegkwam is merkwaardig, maar ook niet meer dan dat. De Raad acht het ongeloofwaardig dat de taliban verzoeker langs de weg zouden opwachten, terwijl zij indien ze hem werkelijk wilden ombrengen of rekruteren voor hun gewapende strijd kan worden aangenomen dat zij verzoeker thuis zouden opwachten, hetgeen hun werkelijke doel eenvoudiger zou maken. Het argument dat verzoeker niet werd opgewacht op een hoofdweg, maar langs een afgelegen weg in de woestijn op vijftien minuten rijden van de hoofdweg is slechts *post factum* en vindt geen enkele steun in het administratief dossier. Waar verzoeker er nog aan toevoegt dat er daar veel verlaten wegen en heuvels waren waardoor hij gemakkelijk kon vluchten, maakt dat er nog minder geloof kan worden gehecht.

Het betoog dat zijn collega's geen echte vrienden waren en dat er op zijn werk geen vertrouwenspersoon was of iemand met wie hij voldoende bevriend was en hij zodoende niet wist wie hij op de hoogte moest brengen, kan geenszins volstaan om verzoekers nalatige en ronduit lakse houding te verschonen. Indien verzoeker daadwerkelijk te maken had met problemen met de taliban kan worden verwacht dat hij zijn collega's hierover zou inlichten, hetzij polsen of zij ook met dergelijke problemen werden geconfronteerd, hetzij waarschuwen voor het mogelijke gevaar dat zij eveneens zouden lopen. Dat het geen echte vrienden waren en er geen vertrouwenspersoon was doet hieraan dan ook geen enkele afbreuk. De vaststelling dat verzoeker zijn collega's niets hierover heeft verteld doet dan ook volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen omwille van zijn tewerkstelling bij een Amerikaans bedrijf.

Uit informatie aanwezig in het administratief dossier, blijkt bovendien dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit hebben om 'low level collaborators' te vervolgen in gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards'. Het loutere feit dat verzoeker in functie was bij DynCorp als schoonmaker volstaat daarom niet om te besluiten dat hij hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Dat de taliban niet weet wie welke functie uitoefent, het voor hen ook niet uitmaakt welke functie iemand heeft en zij hun doelwit blijven volgen zijn slechts algemene beweringen die overigens in schril contrast staan met voormelde informatie en het reeds ongeloofwaardig geachte asielrelaas.

Met de stelling dat zijn broer werd doodgeschoten waardoor er wel nog een bedreiging was tijdens de maanden dat verzoeker in Jalalabad verbleef gaat hij voorbij aan de overigens duidelijke motivering: *"Verder dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat er in de twee of drie maanden die u in Jalalabad zou hebben doorgebracht (CGVS, p.3), geen verdere bedreigingen meer zouden zijn geweest. Pas op 30 april 2013 zouden de Taliban dan naar jullie huis in Baro gekomen zijn om er uw broer Jowhar om het leven te brengen."*

Het argument dat het niet vreemd is dat de taliban sinds zijn vertrek zijn familie niet meer benaderd hebben aangezien enkel nog zijn moeder, zijn vrouw en neef in Afghanistan verblijven en deze niet het juiste profiel hebben om mee samen te werken, kan niet verklaren waarom de taliban zijn familie niet meer benaderd heeft. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de taliban verzoeker wilden vermoorden, waardoor het niet aannemelijk dat zij verzoekers familie niet meer zouden opzoeken teneinde te weten te komen waar hij zich zou bevinden.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het argument dat hij zich niet kan beroepen op de bescherming in zijn land van herkomst is gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet relevant.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchialternatief bestaat."

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde

vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of

magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U bent twaalf jaar naar school gegaan, wat een naar Afghaanse maatstaven bovengemiddelde opleiding inhoudt. Uit uw verklaringen is gebleken dat u na uw studies al enige werkervaring heeft opgedaan, dit als schoonmaker in dienst van een internationaal bedrijf. Jalalabad is u ook niet onbekend. Het is de hoofdstad van uw provincie. Uw schoonbroer Nisar Ahmad heeft er een apotheek en behalve hij kent u, zo blijkt althans uit uw Facebookprofiel, nog diverse andere mensen in Jalalabad. U stelt dat dit dorpelingen zijn die in de afgelopen jaren mogelijks naar de stad zijn verhuisd (CGVS, p.13). Ook uw schoonbroer Jahanzeb blijkt volgens de enveloppe waarmee hij een aantal documenten stuurde, in Jalalabad te wonen. Voorts moet uit uw relaas blijken dat u voor uw vertrek uit Afghanistan een tijdlang in Jalalabad verbleven heeft. U zou onderdak gevonden hebben in een kamer boven de apotheek van uw schoonbroer. Verder kan worden opgemerkt dat de vaststelling dat u twaalf jaar naar school kon

gaan en dat u het zich kon veroorloven om het vliegtuig naar Iran te nemen, doet vermoeden dat uw familie niet onvermogen is.

In combinatie met uw opleidingsniveau, uw werkervaring en het feit dat u enigszins met de stad Jalalabad vertrouwd lijkt, toont dit aan dat Jalalabad in uw geval als een redelijk vestigingsalternatief kan worden beschouwd.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.”

Ook uit de actuele informatie gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij van 29 december 2016, zijnde de “COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016” blijkt dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad, die op een relatief veilige manier toegankelijk is, geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst er in zijn aanvullende nota op dat het afgelopen jaar er meerdere aanslagen plaatsvonden waarbij er veel burgerslachtoffers zijn gevallen, dat de taliban en IS aanwezig zijn in Jalalabad en er voor ophef zorgen, dat de criminaliteit is gestegen, dat het aandeel van Jalalabad in het totaal aantal burgerslachtoffers in de steden van Afghanistan sterk is toegenomen, dat de aanslagen ook plaatsvinden op openbare plaatsen en dit met het loutere doel om zoveel mogelijk burgerslachtoffers te maken, dat de situatie voor terugkeerders het afgelopen jaar aanzienlijk achteruit is gegaan en zij in de meest erbarmelijke situaties terechtkomen, dat het veiligheidsgevoel bij de bevolking er sterk op achteruit is gegaan en het steeds moeilijker wordt om Jalalabad op een veilige manier te bereiken en hij ondersteunt dit met een aantal persartikelen, “een aantal artikelen aangebracht door verzoeker”, een cd-rom met foto's van een afgebrand ziekenhuis in Jalalabad en beelden van de situatie aldaar, een cd-rom met beelden die het geweld in de provincie in kaart brengen en de voormelde COI Focus van 14 december 2016.

Uit de door verwerende partij aangebracht informatie van 14 december 2016 blijkt dat hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat ook uit deze recente informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. *In casu* werd evenwel vastgesteld dat verzoeker over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen (o.m. in opdracht van de taliban of IS), kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de voormelde recente informatie blijkt tevens dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier

toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie ligt in dezelfde lijn als de door verweerder bijgebrachte informatie. Hetzelfde geldt voor de artikelen en cd-roms met beelden die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt.

Ook de stijging van de criminaliteit in Jalalabad maakt niet dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet ontstaat.

Waar verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas waar hij van oordeel is dat het voorgestelde vestigingsalternatief niet redelijk is, moet worden opgemerkt dat verzoekers asielrelaas hoger niet geloofwaardig werd geacht. De beweerde aanslag voor de douane van Jalalabad, waarbij de arbeiders voor buitenlandse bedrijven duidelijk het doelwit waren wordt niet gestaafd.

Verzoeker beweert dat hij in geval van een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en *de facto* als een intern ontheemde (IDP) zal worden beschouwd door de Afghaanse autoriteiten. Hij stelt dat deze categorie van personen geen hulp krijgt van het Afghaanse ministerie voor vluchtelingen en teruggekeerde asielzoekers en dat hij zal worden overgeleverd aan het geweld en de gewapende groeperingen. Volgens verzoeker is het voor IDP's onmogelijk zich in Afghanistan te vestigen en wordt hen de toegang tot basisbehoeften, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, ontzegd. Verzoeker verwijst in dit verband naar objectieve informatie (stukken 5, 14 en 15 gevoegd bij het verzoekschrift) met betrekking tot het Afghaanse overheidsbeleid ten aanzien van IDP's. Verzoeker wijst daarnaast op de precaire positie van teruggekeerde Afghaanse asielzoekers alsook op het feit dat zij volgens UNHCR een bijzondere categorie van 'people of concern' uitmaken (stuk 13 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker verwijst tevens naar een persartikel volgens het welk de vluchtelingenkampen van de VN in de buurt van Jalalabad een bolwerk zijn van voormalige taliban-leden die zich bij IS hebben aangesloten (stuk 12 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker stipt tot slot nog aan dat verschillende NGO's aangedrongen hebben op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan. De Raad is van oordeel dat bovenstaand betoog in het geheel voorbijgaat aan de hoger weergegeven motivering met betrekking tot de redelijkheid van het vestigingsalternatief in Jalalabad. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten, aldaar in precaire humanitaire omstandigheden zal terechtkomen of er een mensonwaardige behandeling zal ondergaan. Niets wijst erop dat verzoeker in Afghanistan geen andere optie rest dan zijn toevlucht te zoeken in een vluchtelingenkamp in de buurt van Jalalabad. Een advies van algemene strekking aangaande het Belgische uitwijzingsbeleid voor Afghanistan is niet bij machte afbreuk te doen aan de beoordeling door de Belgische asielinstanties van de veiligheid en redelijkheid van een welbepaald vestigingsalternatief in een individueel dossier.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF